

Приредила Биљана Остојић

Љубинко Јелић - Градња и опсене

ВАПАЈ

Зашто Господе опет
синове морам
међу вукове
у недођије
у јазбине
у вражје шипражје
зашто Господе
у трњаке
у црњаке
у дане за ране
у недоходе
прецима у загрљај
због слободе

ОДБОЛОВАНА ЗДАЊА

Још у својим сећањима додирујемо
пустиње, плодне равнице и континенте
они узрастају у наш именик
лишен пустошних именица
све смо одболовали
хранили сјајем из зеница
пуни заноса и надања
да ће у здањима
време нове наћи власнике
који сањају

* * *

Бићу уз тебе без обзира
на многе
опасне мреже
и када се покаже пут
што води до тамнога вира
бићу и када дани

ДРЕВНИ ЗАКОН

Зидар први
из својих вена
темељу мора
мало крви
и сна дати
иначе ветар
непознати
кућу зидану
дању од камена
ноћу за трен
у прах смрви

НЕСАН

Дивље бујице када крену
изненада у кланац тесан
под мојим челом у том трену
право на говор стекне несан
морни таласи коловрати
необуздани у свом бесу
као да никад неће стати
док све срушено не однесу

ПОСЛЕ КОСИДБЕ

Ништа
не боли
као ливада
покошена
у пуном цвету

НА ИЗВОР МОЈЕ ОДСУТНОСТИ

Силазим у родну долину
међу презреле маслачке

потпуно заснеже
и изруче у слух
гладних вукова шкргут
Бићу уз тебе кад уста заћуте
и када суморни извори
о пустоши иза нас
почну да гргоље
и чинићу све да отворим
прозоре никад одшкринуте
пред јутром које
за наш вид се бори
Бићу уз тебе упркос суди
упркос мисли што у незнани
слуте постељу тесну и за тело
и када вихор онај сулуди
сруши под челом
часовник звездани
саздан
да се слави Почело

НЕЧУЈНО ДАХТАЊЕ

Воз на слепом колосеку
као да није заустављен
нечујно дахће за расутим
успоменама одавно
ишчезлих путника
У прозорима се назиру
пејсажи прекривени
чађавим завесама
Илузија је коначно
у магловитој даљини
открила стварно име
своје вијугаве
бескрајне туге

ОТВАРАЊЕ ПОМОРАНЦЕ

Огрзао у сан
за столом преко кога се ваља
нехајно море
отварам поморанцу
јул се распрскава
дубоко у пољубац
закопан
ослушкујем
своје љубави
у ужареним коштицама

на извор моје одсутности
испод исте у сећању тачке
леже домаћини и гости
овог и оног света
силазим у родну долину
у сусрет магичној светлости
а за мношћу у таласима
безмерна завичајна сета

ПОСЛЕ ВРШИДБЕ

Ушушкан у слами
покушавам нанизати
звезде на моју
малу рачунаљку
стигнем до десет
па испочетка
док ми се цео
звездани свод
под очне капке
не пресели

ГОРКО СЕМЕ

У засенку бистрици
очи сетне и лутне
нуде путоказ птици
из незнани злослутне
По чијем је науму
на крају лирске теме
у измишљену шуму
просула горко семе
Зашто упорно лети
не зна и неће знати
носећи знак уклет
у мукле суноврати

СТРАНИЦА ПРАЗНА

Мој дневник почиње
са ждраловима
на јесењем небу
Сваки датум подсећа
на писак дуг
и неутешан
Као нож у живо месо
продире сећање
у нечитљива слова

У БЕСКУЋНИКУ

Колико снова
толико и муке
у бескућнику
који вечно сања
да ће једном негде
испод кућног крова
пронаћи слику
срећног достојанства

НА ПОЧЕТКУ ЗИМЕ ДЕВЕДЕСЕТ ДЕВЕТЕ

Тешко мишевима
у нашој празној
кући
појели трице
и кучине
при крају
тешко мишевима
до нове пшенице
и златног класја
у вршају

Кренуо сам
да се не вратим
у опис првог плача
Још једна страница
празна остављена
за Јудин пољубац

КРАЈ ЈУЛА ОПЕКОТИНА НА УСНАМА

Житни талас
ветар пребира
оглашава се као харфа
небеског плама
и земље затруднеле
над пољем препелица
из мог грла излетела
чудесно светли
осећам опекотине на уснама
у ваздуху мирише нови хлеб